

För snabbt

”Borde vi inte svänga av snart?” frågade hon oroligt från passagerarsätet. Han skakade på huvudet och fortsätter framåt.

”Men börjar det inte gå väldigt fort?” Hon kollade efter något att hålla i sig, ifall de skulle krascha. Hon hittade inget men han verkade inte orolig. Istället log han mot henne, men hon kände sig inte direkt lugnare.

”Du behöver inte vara rädd”; säger han men hon kollade tveksamt på honom.

”Hur ska jag kunna vara något annat än rädd? Det går för snabbt och vi har ingen aning om vad vi ger oss in i”, svarade hon och han gav henne en snabb sidoblick innan han kollade framåt igen.

”Det skrämmer inte mig, så länge du är med mig.” Hon var tvungen att erkänna att det var sött att säga, men hon kunde inte leva på grund av söta ord. Det var en säkerhet hon behövde, någon som kunde skydda henne, inte en poet med bara vackra tomma ord.

”Men hur vet du ens att det är rätt väg för oss?” frågade hon och han skrattade synnerligen road.

”Det kanske inte är rätt väg för oss, men vårt mål kommer ändå vara densamma.” svarade han men blev sedan allvarligt när han mötte hennes oroliga blick. ”Varför litar du inte på mig?” frågade han och verkade sårad. Hon suckade djupt medan hon såg hur saker rusade förbi hennes ögon utanför fönstret.

”Hur ska jag kunna lita på dig när du aldrig är rädd?” Förvånat kollade han på henne, såg hur hon undvek att möta hans blick. Så han tog hennes hand i sin och kramade om den försiktigt för att få henne att se på honom.

”Jag är rädd. Det är sällan jag inte är rädd, men jag vill inte visa dig det. Du ska inte få se mig som den fegis jag egentligen är. Du behöver någon som tar hand om dig lika säkert som jag behöver dig, bara dig. Men jag är inte den som kan ta hand om andra... och det gör mig rädd.” sade han och hon kände att tårar var nära att ramla ner för hennes kinder. Hon kunde inte överleva tillsammans med en poet... Han kunde inte skydda henne.

”Jag vet att jag inte kan skydda dig på det sätt du behöver, men vi kan skydda varandra. Pennan är mäktigare än svärdet och det är tur, för pennan är allt jag kan hantera.” Hon var tvungen att påpeka för sig själv att inte falla för vackra ord, inte falla för den man som får henne att skratta. Hon behövde ha någon som har styrkan som hon saknar. Men han var lika svag som hon själv.

De hade stannat. Och hon hade inte märkt något. Han steg ur och öppnade dörren för henne och gav henne en chans. Hon tvekade med att ta den. För ju mer hon tänkte efter, desto mindre ville hon ta den. Men ändå klev hon ur och mötte hans sorgsna blick. Hon log mot honom medan han kände hur hans hjärta smulades sönder. Hon log medan hon gick runt och satte sig i förarsätet och lät honom sitta bredvid medan hon tog dem vidare.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sikska med Poeter.se id #19803 innehar upphovsrätten